

ptujski občinski zastop ptujskemu dijaškemu podpor-
nemu društvu dovolil 100 kron pod pogojem, da se
s tem podpirajo samo nemški dijaki. Ali ko bi „Slov.
Gospodar“ pošten bil, mogel bi tudi reči, da je
„Štajerc“ pri tem predlogu, ki sta ga dva študirana
gospoda pri občinski seji stavila, popolnoma nedolžen.

„Slov. Gospodar“ bi mogel, ako bi bil pošten,
gospoda Orniga le hvaliti, ne pa grajati, kajti gosp.
Ornig sklepa občinskega odbora niti izpeljal ni, am-
pak z gospodom gimnazijskim ravnateljem Gubojem
odredil, da slovenski dijaki, tako kot do sedaj
svoje podpore dobivajo. Zakaj li je „Slovenski
Gospodar“ to zamolčal? Čisto prosto zato, ker njemu
ni za resnico, ampak zato, da poštene ljudi javno
pogrdi. „Gospodar“ naj si bo svest, da ako
bi bili slovenski dijaki v resnici oškodjeni, bi mi
sami to zadevo razglasili; ker pa je g. Ornig to stvar
tako v red spravil, smo molčali, ker mi nočemo
vedno ravno g. Orniga hvaliti. Pa ker „Gospodar“ le
tako grdo čez gospoda Orniga psuje, bomo ga mi
še le prav hvalili. Gospod Ornig je bogat mož, on ne
potrebuje nobenih foršusov za svoje vinograde, ali
on ima srce tudi za druge, in tako se je on tudi v
Gradec k cesarskemu namestniku in na Dunaj k
ministrom podal in prosil, da bi ubogi posestniki
vinogradov, kmetje in mestjani dobili denar in
dosegel, da dobijo kmetje 20.000 kron in mestjani
20.000 kron.

Ako toraj kmetje dobijo sedaj predujem (voršus)
brez intabuliranja, zahvaliti se imajo zato g. Ornigu,
in glejte „Gospodar“ je toliko nesramen, da pred-
stavlja kmetom tega moža kot njihovega sovra-
znika, ker so se pri nekem shodu nekateri protivili
ker je on tudi za kmete prosil, če tudi je on župan
le mesta Ptuja! Ko so ti ljudje zabavljali,
se je g. Ornig smejal in nič rekel, ker
je teh 20.000 kron za kmete imel že v
žepu.

Sedaj pa prašamo mi, ali je gospod Ornig de-
želni poslanec ptujskih občin!? Ne, to je gospod
dr. Jurtela. Jeli on državni poslanec? Ne, zato imamo
mi vrlega gospoda dr. Ploja, in vendar stori
g. Ornig za kmete več, kakor vsi po-
slanci skupaj, tako da začenjajo ljudje v mestu
na njega že hudi biti in pravijo, da on je njihov
župan ne pa župan za kmete.

Dalje prašamo mi, kaj pa pomaga „Gospodar“,
posojilnice in gospodje doktorji kmetom?! „Gospo-
dar“, temu moramo odpustiti, on je preneumen, da
da bi zamogel kmetom kaj pomagati, ali prebrisani
gospod Zelenik in razumni gospodje doktorji, oni bi
lahko pomagali! Ja, ja, tako dolgo dokler kmet pla-
čevati zamore, tako dolgo jemljejo denar od njega,
kadar pa plačevati ne more več, pa ga iz njegove
hiše poženejo! Ali ni res, ljubi „Gospodar“, to prija-
teljstvo tebi bolje dopada, kakor pa ono gospoda
Orniga, kateri je za kmete izprosil 20.000 kron?!
Gospod dr. Horvat je prišel v Ptuj brez denarja, a
danes ima 80.000 gld. Gospod dr. Serbec je v 20
letih 300.000 gld. skupaj spravil, in tako delajo vsi

„kmetom prijazni“ advokati; oni postajajo v
bogatejši, kmetje pa ubožnejši, gospod Ornig pa
svoj denar od starišev in bo preje manj kot več,
on ima dobro srce in več za druge skrbi kako
sebe. Tako ljubi „Gospodar“, to je pek Ornig, in
pričakujemo, da bodeš ti svoje malopridne in
polne napade obžaloval in nazaj vzal. Ako tega
storiš, zaslužiš zaničevanje vseh poštenih ljudi.

Vojna v Južni Afriki.

Še vedno ni vojne konec. Angleži so s svo-
telegami celi svet obvestili, da so se jim Buri u-
in da bode sedaj vojne konec ter da so oni gos-
darji burskih držav. Vendar tem vestem ni ver-
ker vsaki trenotek slišijo se drugačne novice. Bu-
general Dewet pač Angleže vedno za nos vleče
Angleži ga neprenehoma lovijo, a vjeti ga le-
morejo. Pravi se, da je že vjet, da se hoče udati
njegovi preganjalci se zmage že veselijo; ko pa
ur preteče, pa pridejo drugačna poročila, da so B-
zginili — ne ve se kam. Dewet je najizvrstnejši vojs-
vodja sedanjega časa. Ko uvidi, da mu preti nevarna
razprši svojo vojsko v male oddelke, da mu je
tak način mogoče uiti, a na drugem kraju se
zopet združijo in pričnejo operirati proti Anglež-
znova. Buri imajo živeža in orožja dovolj, ker
vzamejo Angležem, ko vedno prav spretno podi-
železnice in tako ujamejo železniške vagone napolni
z vsakovrstnimi stvarmi. Glavno zanimanje zavze
sedaj burski general Botha. Zadnje dni došle s-
njem jako si nasprotujoče vesti tako, da si nikakor
mogoče, lastne sodbe narediti. Nek časnik prine-
je 28. februarja ob 10. uri dopoldne sporočilo,
se je Botha prav zanesljivo podal. Naslednjega d-
t. j. 2. t. m. pa je prinesel brzojavko: Dasirava
kapitulacija Bothe uradno ni potrjena
je vendar verjeti, da je le odgode-
ker se pogajanja radi dveh točk še ni
dognala. Vrše se toraj menda še pogajanja, k-
od 28. februarja do sedaj je minilo že več d-
a angleška vlada ni dobila o kapitulaciji ali o nar-
dovanji pogajanj med Botho in Frenchom nikakih
vestil. To je vsekakor sumljivo. Vprašanje ost-
tudi odprto: Kaj se zgodi, če se pogajanja glede ti-
dveh prepornih točk sploh ne doženo? Ali po-
Botha ne bo kapituliral? Vsekakor položaj Bothe
teh angleških poročilih nikakor še ni tako obupen
nevzdržljiv, da bi se Botha moral podati. Dok-
se vrše še pogajanja, je odvisno le od Bothe, ali Fr-
chove pogoje sprejme ali ne. Možno in verjetno je, da Bo-
pogoje odkloni, potem pa ostane vse Frenchovo
zadevanje brezuspešno. Proračun za vojno za let-
1900/1901 pa izkazuje 1392 milijonov kron. Ogrom-
svota! O Dewetu se poroča, da se je umaknil
severno obrežje reke Oranje. Kaplandija je baje Bu-
prosta. Končno poročajo uradni podatki, da je im-
angleška vojska do konca februarja 107633 m-
ki so bili ubiti (3680), ranjeni (16156), ki so um-
vsled bolezni (9309) ali ki so se morali vrniti dom-
k

07633 mož med 282000, to so pač velikanske izgube, ona pa le še ni in ga najbrže kmalu tudi ne bo.

Smrt kralja Milana.

Grof Eugen Zichi, ki se je pred par dnevi vrnil Dunaja v Budapešto pripoveduje na tamkajšnjih dnikih parlamenta zanimive podrobnosti o zadnjih ah kralja Milana, kateremu je bil zvest prijatelj in a je tudi oči zatisnil. Med drugimi je tudi rekel deče: «Kralj Milan je mogel prestati težek, bolečin in smrtni boj. Bilo mi je strašno, zadnji boj tega čnega moža gledati. Večkrat prijelo so ga bole- ne tako hudo, da je v obupu iskal revolverja, da se končal. Jaz sem orožje skrnil in ga dal služniku shranitev. Ako so bolečine deloma ponehale, objel e in rekel: «Ali ni grozovitó tako mlad umreti?» dno in zopet je ponavljal: «Jaz sem popolnoma abel, meni ni več pomoči.» Ko ga je enkrat kašelj šno davil, pogledal me je kralj topo in klical v omer: «Zichy! Samo v Srbijo ne!» V zadnjih eh sem se odločil buletin brez komentarja brzvoja- v Belgrad. Bilo je primerno, dvoru stanje bolezní naniti. Ednak brzjovav oddal se je tudi na kra- o natalijo, koji odgovor pa je prišel ravno, v em trenutku, ko sem jaz kralju Milanu zatisnil . Iz Beligrada ni prišla nobena brzjovavka, pač pa je prikazal srbski poslanik Kristić, v stanovanju ana. Brzjovavilo se mu je iz Beligrada in naročilo zvedeti o tem položaju. Jaz stopim k postelji Mi- ovi in pravim: Kristić je tukaj. Prinesel je sporo- iz Beligrada. Kralj je odgovoril: «Naj vstopi.» or, ki sta ga govorila vršil se je v srbskem jeziku. vsebino tega govora ne vem. Samo toliko sem ogel opaziti, da Milan vspricho vsega, svojega sina o ljubi. Ko se je Kristić odstranil prijel je Milan ojo roko in rekel: «Šaša ga je poslal, Šaša moj ljeni sin». Milan bil je do zadnjega trenutka pri i zavesti. Še na dan svoje smrti kazal je zanimanje za vse dogodke. — Ko se je njegov kralj Aleksander poročil, poslal je Milan našemu rju Francu Jožefu pismo, v katerem prosi vladarja i mu pripustil v svoji državi ped zemlje, kjer bi amogel odpočiti. Cesar mu je spolnil to željo, ad se ga je iz Beligrada napadalo, da bi se truplo eljalo v Srbijo. Vladar rekel je srbskemu posla- : «Ako mi vi eno vrsto od Milana pokažete, v ri bi se bil on drugače izrazil, kakor je on od e prosil, bodem rad v premembo Moje odredbe lil.» Grof Zichy poroča dalje: «Ko sem povelje a Veličanstva izvršil in v svrhu poročila o po- u pred vladarja stopil, mi je Njegovo Veličanstvo : «On bil je res Moj prijatelj, pod vsemi raz- mi Moj prijatelj; on ni nikoli, tudi ne en tre- x omahaval.

Kralj Milan — Štajerc?

Zanimivo je slišati nekoliko preteklosti o rajnem em razkralju Milanu in vredno, da se pri tem liko pomudimo.

Pred dobrimi petdesetimi leti obiskal je srbski knez Mihael Obrenović Rogaško-Slatinske toplice kjer se je mudil dalje časa. V času tega bivanja v toplicah seznanil se je z brhko deklico Ano Berghaus, hčerko nekega topliškega služnika. Živahna deklica dopadla se je življenjaveselumu in darežljivemu knezu tako, da so se o njiju kmalu začele vsakovrstne go- vorice razširjati.

Ne dolgo po knezovem odhodu porodila je Ana Berghaus čvrstega sinčeka, ki se ga je krstilo za Vilhelm Berghaus. Resnica je, da je knez Mihael, ko je to zvedel, tej mladi materi poslal večjo vsoto de- narja in tudi pozneje mesečno podporo dajal. Razen tega povprašaval je knez večkrat po tem mladeniču. Ana Berghaus poročila se je potem z krojačem in lišnim posestnikom Schiffererjem v Rogatcu, kate- remu je porodila tudi enega dečka. Družina živela je v najboljših razmerah.

Mali Vilhelm Berghaus zrastel je pri svoji ma- teri, uspeval divno in obiskaval šolo do svojega de- setega leta v Rogatcu. Njegov učitelj bil je še zdaj v bližini Sv. Jurija ob južni železnici živeči nadučitelj Oratsch. Sošolci in tovariši v mladosti, eden izmed teh, sanitetni svetovalec dr. Hoisl v Gradcu, kakor tudi prebivalci Rogatca imenovali so brhkega Vilhelma vedno samo Obrenovića.

Resnica je tudi, da sta pričetkom leta 1860 se v Rogatcu prikazala dva Srba in mladeniča vzela seboj, da sta ga v samostanu Krušadol dalje izobra- ziti pustila. Pozneje prišel je Vilhelm v svrhu višje izobrazbe v Paris.

Tako daleč odgovarja toporočilo pripovedkam. Nato pa zatrjuje nek zanesljiv poročevalec in sicer z ozi- rom na poročila, katera da je on od duhovniške strani prejel, da se je ta Vilhelm Berghaus po smrti kneza Mihaela prelevil v srbskega kneza in se po- zneje svetu pokazal kot srbski kralj Milan.

Mati njegova umrla je še le pred par leti. Ona bila je vedno ponosna na svojega sina, kneza Milana. Njen drugi sin iz zakona Schifferer bil je klepar (špengler). Leta 1875. potoval je s potrebnimi doku- menti opremljen v Beligrad, da bi videl svojega po- polbrata, a od tistega časa izginil je brez sledu in vsa popraševanja po njem ostala so brezvspešna.

Mi omenimo, da je po Gotha-vem dvornem kole- darju kralj Milan dne 10. avgusta 1854. leta, kot sin Miloša Obrenovića in njegove soproge Marije, rojene Kartagi, zagledal luč sveta.

Zunanje novice.

Krvav zločin pred sodiščem. Pred napoljskem porotnem sodiščem je stal neki Jakob Simesti, po poklicu biserar. Bil je obtožen, da je v listopadu mi- nolega leta zaklal gostilničarja Antona Negrinija, čegar hčer je imel za ljubico. Simesti se je branil s trditvijo, da se je z Negrinijem sprl ter ga zaklal v samobranu. Ko je odredil sodnik med obravnavo majhen premor, je skočila k obtožencu njegova lju- bica ter mu pljunila v lice. Med tem, ko so stra- žarji odstranjevali dekleta, je planil nad Simestija